

၁၀။ မိမိကိုယ်ကို စီရင်ခြင်းလော

BURMESE
CLASSIC
.com

တနေ့သော ထန်းလှာနေ့နံနက် ၉ နာရီအချိန်လောက်တွင် ကျွန်တော်သည် အလုပ်သို့ သွားတော့မည်ဟု အဝတ်အစားလဲပြီးနောက် အိမ်ရှေ့သို့ထွက်လာရာ ဦးထင်ကျော်သည် အလုပ် ခန်းထဲမှနေ၍...

“ကိုထင်မောင်၊ ဝင်အုံးလေဗျာ”

....ဟု ခေါ်သဖြင့် ကျွန်တော်သည် အခန်းထဲသို့ဝင်သွားလေ၏။

ဦးထင်ကျော်သည် နေရာမှထကာ သူယူနေကျ သားရေဆိတ်ကလေးကိုဆွဲလျက် အိတ်ထဲကို ဆေးတံဗူးကိုထည့်ပြီးနောက်....

“ဘယ်နှယ်လဲဗျ၊ အလုပ်သွားတော့မလို့ လား စောလှချေကလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါထက်ခင်ဗျားဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ကျိုက္ကဆံလမ်းက တရုတ်ကမင်းဆိုင်မှာ ထမင်းကြော် စားရအောင်၊ ကျုပ်နဲ့ အတူ လိုက်ခဲ့ပါအုံးလားဗျ၊ ခင်ဗျားသတင်းစာတိုက်က တနေ့လောက်အခွင့်ယူပေးဗျာ၊ ခင်ဗျားလဲ ခွင့် မယူတာကြာပြီ၊ အလုပ်လဲအပ်ပါးသားမဟုတ်လား”

“လိုက်တာတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ထမင်းကြော်တခွက် စားရမှာနဲ့၊ ကျိုက္ကဆံ လမ်း တော့ သွားရမှာလား”

“ဒီလိုဗျ ကိုတင်မောင်ရဲ့ ကျုပ်တို့လူ အင်ပိတ်တော် ဦးအုန်းဖေက ဒီကနေ့မနက်တဲ့ ကျီကွပ်လမ်းက ခြံတံမြို့မှာ ဦးညိုဆိုတဲ့ လူတယောက် သူ့ကိုယ်သူ သေနှုတ်နဲ့ ပစ်သတ်သေတာ တွေ့ရလို့ ခဏလာကြည့်ဘို့ အခုက ကျုပ်ဆီ တယ်လီဖုန်း ရိုက်လိုက်တယ်။ ဒီတော့ ကျုပ်က ခင်ဗျား သိတဲ့အတိုင်း တယောက်ထဲ သွားရမှာ အင်မတန်ပျင်းတဲလူဆိုတော့ ခင်ဗျားကို အဖော်ညီတာ ပေါ့ဗျာ။ သိပ်မကြာပါဘူး။ ကံစွဲပြီးတဲ့အခါ အပြန်မှာ တရုတ်ထမင်းဆိုင်ဝင်ပြီး စားကြတာပေါ့။ ထမင်းကြော်ကလေးများ မစားရတာ အတော်ကြာသွားပြီ ကိုတင်မောင်ရေ။”

သို့နှင့် ကျွန်တော်လည်း အလုပ်တက်ရန် ပျင်းရိနေသည့်အခိုက် အဖော်ကောင်းသဖြင့် အလုပ် တိုက်သို့ ပေးရန်အခွင့်စာတစောင်ရေး၍ ထမင်းချက်မောင်စိုးလူအား ပေးခဲ့ပြီးလျှင် ဦးထင်ကျော်နှင့် အတူ တက္ကစိ တစီးဖြင့် ကျီကွပ်လမ်းသို့ လိုက်သွားလေ၏။

ခြံတံမြို့သို့ ရောက်သောအခါ ဦးထင်ကျော်သည် အရိုင်ဘာအား လက်ခံသက်မှ ချိုးဝင်ရန် အမိန့်ပေးသဖြင့် ခြံတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ကြရာ ခြံတွင်း စောင့်နေသော ပုလိပ်သားသည် ဦးထင်ကျော်အား အဓိအသေ ပေးပြီးနောက် ဦးအုန်းဖေစောင့်နေပါကြောင်းဖြင့် ပြောကြားလေ၏။ ကားကို ပြန်လွှတ်လိုက်ပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့လည်း အိမ်ဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့ကြရာ တံခါးဝ တွင် ဦးအုန်းဖေအား တွေ့ရလေ၏။

“ကျွန်တော်ဖြင့် ဆရာလာမှလာပါမလားလို့ အကြောင်းကတော့ သိတ်မထူးပါဘူး ဆရာရယ်။ သူ့ကိုယ်သူ ပစ်သတ်တဲ့ အမှုပါပဲ။ ဒီဝေပဲ ဆရာကိုလဲ သေချာအောင် ကြည့်စေချင် သေးလို့ အလောင်းကိုတောင် ဒီအတိုင်း ထားသေးတယ်”

“သေတဲ့လူက ဘယ်သူလဲ”
“ဦးညိုဆိုတဲ့ဆရာရဲ့ ငွေတုံးကလေးတခုလေး ချေးစားတဲ့ လူတယောက်ပါ။ ပြီးတော့ လူကြီးက အင်မတန်လဲ စစ်စိတယ် ထင်ပါ”

“အထဲကိုဝင်ပါဆရာ။ ဆရာဝန် ဂို.ရှ်လဲ ရှိပါတယ်”
ဦးအုန်းဖေသည် တံခါးကို တွန်း၍ ဖွင့်လေသည်။

အိမ်တွင်းသို့ ဝင်မိသောအခါ အိမ်ရှေ့ခန်း အလည်လောက်တွင် အသက် ၅၀ခန့်ရှိ ကတုံးဆံတောက်နှင့် လူတယောက်သည် မျက်နှာကို တောက်၍ စောင်းကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ လဲကျလျက်ရှိရာ ၎င်း၏ပါးစပ်အနီး၌ သွေးဆိုင်ကြီးတခု ရှိလေ၏။ အခန်းနံရံတွင် မြန်မာကျမ်းစာထုပ် အနည်းငယ်တင်ထား၍ အခြားတဖက်တွင် ကျွန်းသား စားပွဲတင် သီရိကြီးတခု ရှိ၏။ သားရေ ဖုံးထားသော ထက်တန်းပါသည့် ကုလားထိုင်ကြီးနှစ်လုံးနှင့် ကြိမ်ကုလားထိုင် တလုံးလည်း ရှိလေသည်။ ကြိမ်ကုလားထိုင်ပေါ်၌ ဆရာဝန်မစွတာ ဂို.ရှ်ထိုင်နေ၏။

“သေတဲ့လူက သားမယား မရှိဘူးလားဗျ။ ကိုအုန်းဖေ”
“မရှိဘူးဆရာရဲ့ မုဆိုးဗိုကြီး၊ ဟိုဘက်ခြံက မိန်းမကြီးတယောက်က လာပြီး ကလေး ချက်ကျွေးသတဲ့”

အင်ပိတ်တော် ဦးအုန်းဖေလည်း ဆရာဝန် မစွတာဂို.ရှ်နှင့် ကျွန်တော်တို့အား မတ်ဆက် ပေးလေသည်။

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ဦးထင်ကျော်၊ နာမည်တော့ ကြီးဘူးနော်၊ ကြာပါပြီ၊ လူချင်းတော့ အခုမှတော့ တွေ့ရတယ်၊ အမှကတော့ ဦးအုန်းဗေလဲ ပြောပြီးရောပေါ့၊ သူ့ကိုယ်သူ ပစ်သတ်တာပါဘဲ၊ ကျည်ဆံဟာ အာခေါင်ကို ထုတ်ချင်းခတ် ထွက်သွားတာပါဘဲ”

ဦးထင်ကျော်သည် လူသေကို ငွေ့ကြည့်၏။ ပါးစပ်နှင့် မေးစေ့မှာ ညိုသော သွေးများဖြင့် ပေကျ လျက်ရှိရာ လူသေ၏ လက်ျာဘက်လက်များသည် ကျွေး၍နေသော ဒူးများအနီးတွင် ငှက်၏ လက်သည်းများကဲ့သို့ ခပ်ကုပ်ကုပ် ရှိနေ၏။ ဦးခေါင်းနှင့် ၂ ပေခန့် အကွာ၌ ခြောက်လုံးပြူး သေနတ်တလက် ရှိနေလေသည်။

ဦးထင်ကျော်က ဆရာဝန် မစ္စတာ ဂျီ.(ဂျီ)ဘက်သို့ လှည့်လျက်...
“လူသေပါးစပ်ထဲမှာ ယမ်းငွေ့များ ရှိသလား ခေါက်တာ”
“ရှိပါတယ်”

“ပြီးတော့ သေနတ်ပြောင်းကို သိပ်ကိုင်ထားတာနဲ့တူတယ်၊ ကျည်ဆံထွက်တာက နောက်ကို ခပ်တည့်တည့်ထွက်တယ်၊ ကျွန်တော် ပထမစတွေ့တော့ သေတာ ၁၁နာရီ ၁၂နာရီလောက် ရှိသွား ပြီလို့ ဟုအပါတယ်”

(ဦးထင်ကျော်) “ခတ်မီးလုံးအောက်တည့်တည့်မှာ လာသေတာ အတော်ထူးဆန်းတယ်”
(ဦးအုန်းဗေ) “မှောင်ထဲမှာ လုပ်ရမှာကြောက်လို့များ... (ခတ်မီးလုံးကိုမော့ကြည့်လိုက် ပြီးနောက်...) “သတ်သေတဲ့နေရာက ဖြစ်မလား မပြောတတ်ဘူး”
ကျော်။ “အင်း...ဟုတ်မှာပေါ့”

ဦးညို၏အလောင်းမှာ စေ့စေ့ကြည့်က ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလှ၏။ ခပ်ပြောင်ပြောင် ရှိနေသော ဦးခေါင်းမှဆံပင်များတွင် အချို့နေရာ၌ သွေးများဖြင့် ပေကျ လျက်ရှိရာ ဒူးနှစ်ဘက် သည်လည်း ကျွေးကောက်လျက်ရှိ၏။ ဖျက်လုံးများမှာ ကျွန်တော် အားကြည့်နေသကဲ့သို့ခွင့်လျက် ရှိရာ သေခါနီးတွင် အထိတ်တလန့်ဖြစ်သည်အမူအရာကို ဆောင်လျက်ရှိ၏။

နှာခေါင်းနှင့် နဖူးပြင်တွင်လည်း သွေး များ ထွက် နေသကဲ့ သို့ စိုစွတ် ထိုင်း မှိုင်းလျက် ရှိလေသည်။ ရုပ်အကျိလည်ပင်းမှာ စုတ်ပွာလျက် အဖာ အထေး များ ဖြင့် ပြည့်လျက်ရှိသော ချည်လုံချည်ဟောင်းကထည် ဝတ်ထားသည်ကိုထောက်ခြင်းဖြင့် ပိုက်ဆံစေးနံ့သည်ဆိုသောအချက်ကို ထောက်ခံလျက်ရှိ၏။

ဦးထင်ကျော်က ဦးအုန်းဗေနှင့် ဆရာဝန်မစ္စတာဂျီ.(ဂျီ)တို့အား အလောင်းကိုရွှေ့ပြောင်း ခိုင်းပြီဖြစ်ကြောင်းနှင့် အကြံပေးလေသည်။

ကျော်။ “ဒီအလောင်းကို ပထမ ဘယ်သူ စတွေ့သလဲကိုအုန်းဗေ”
ဗေ။ “ကျွန်တော်တို့က အိပ်ပါတော့ ဆရာ၊ အဲ အလောင်းကို ပထမ တွေ့တာကတော့ အဲဒီ ကမင်းလာချက်ပေးတဲ့ဒေါ်ပုဆိပ်မိန်းမကြီးတွေတာပါဘဲ၊ မိန်းမကြီးက မနက်တိုင်းလာရတော့ သူလာတဲ့အခါကခါးခေါက်လို့မရခိုင်တဲ့အခါ အရပ်လူကြီးတို့၊ အရပ်လူကြီးက တဆင့် ၄၁နာ လာတိုင်တာပါဘဲ၊ အဲဒီမိန်းမကြီးကို ခပ်ရအောင် ကျွန်တော်ခေါ်ထားပါတယ်”

မကြာမီ အသက် ၅၀ ခန့်ရှိ ဒေါ်ပုဆိုးသူ ရောက်လာ၍ ဦးဆန်းဖေက...
“ကိုင်း ဒေါ်ပုကို ဟောဒီဦးထင်ကျော်က မေးစရာ တွန်းရုံလို့ပါ”
...ဟု ပြောလေ၏။

ကျော်။ “ထိုင်ပါခင်ဗျား ထိုင်ပါ။ ဒါထက် အမကြီးက အခုသေတဲ့ဦးညိုဆီမှာ ထမင်းချက် ပေးရတယ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ တနင်္ဂနွေနေ့ကလွဲလျှင် နေ့တိုင်း မနက် ရှစ်နာရီ လောက် ရောက်လာ၊ ထမင်းယင်း ချက်ပြုတ်ခွဲပေး၊ တံမြက်စီးလွှဲပေး၊ ရေမိုးချိုးပြီး ၁၂ နာရီကျော်ကျော် တချက် လောက်မှ ပြန်တာဘဲ”

“ဦးညိုက မနက်ခင်း အိမ်ကတယ်မှမတက်ဘူးလား”

“ဟင် မနက်ခင်းတင်မဟုတ်ဘူး၊ ဒီလူကြီးက ဘယ်တော့မှ ဘယ်မှ သွားတဲ့လူမဟုတ်ဘူး၊ လူ့ကပ်စေးနဲ့ကြီး၊ အပြင်ထွက်ယင် ပိုက်ဆံကုန်တယ်ဆိုပြီး အင်မတန် မသွေသာလှတဲ့အခါမျိုးကျမှ သွားတယ်”

“ဒီလူက ပိုက်ဆံနဲ့ပြောသလား”

“သုကပ်စေးနဲ့တာ တရပ်လုံးသိပါတယ်ရှင်၊ အိမ်က ဘယ်မှမသွားဘူး၊ ဘာဖြစ်ဖြစ်ပိုက်ဆံ ကုန်တယ်ဆိုပြီး ညည်းညူ နေတတ်တာဘဲ ရှိတယ်၊ သူ့အတွင်းခန်းထဲလဲ သူ့သေတ္တာပွင့်နေတုန်း ကျွန်မတို့ ဝင်ခွင့်မပေးဘူး”

“ဪ...ဟုတ်လား၊ သူ့ဆီ အလုပ်လုပ်တာ ဘယ်လောက် ကြာပြီလဲခင်ဗျ”

“၂နှစ်လောက် ကြာသွားပြီရှင်၊ ဒီလူကြီးက လူတမျိုးဘဲ၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် အင်မတန်ဦးပျား တယ်၊ မြည်တုန်းတောက်တီးတတ်တယ်”

“သူ့အတွင်းရေးတွေ ဘာတွေ ဘယ်သူ့မှ မယုံ ဘူးဆိုပါ တော့၊ အယ်မှလဲမသွားဘူး၊ တယောက်ထဲ နေတတ်တဲ့လူ ဟုတ်စ”

“မှန်ပါတယ်”

“ဒါထက် အခုအတောအတွင်း သူ့စိတ် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားရှိနေတယ်များလင်အလား”

(ဒေါ်ပုသည် တံတွေးကို မျိုချလိုက်ပြီးနောက်) “ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါကြောင့်ထင်တာဘဲ၊ ဆရာဝန် ဦးသောင်းတင်ကို ခေါ်တာ မြင်ပါတယ်”

“ကြော်...ဆရာဝန်ဆေး စားနေတယ်ဆိုပါတော့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဦးသောင်းတင် နှစ်ခေါက်လာတာမြင်တာပါဘဲ”

“ဦးညိုမှာ အပြင်နဲ့အသက်အသွယ်များကော ရှိသလား၊ ကျွန်တော်ဆိုလိုတာက သူ့ဆီကို စာတွေဘာတွေ အတော်များများ လာကတ်သလား”

“ဒီတာတွေမသိပါဘူးရှင်၊ ကုမ္ပဏီလတ်အချိန်ကျတော့ စာတွေရောက်စရာရှိလင် ရောက်နေ ရောပေါ့၊ နေ့ခင်း နေ့လည်လာတာတွေကတော့ စာတွေ ဟုတ်မယ် မထင်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်ရင်း ငွေရပြေစာဆို ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ စာတိုက်က ခေါင်းကပ်လာတဲ့ စာမျိုးတော့မဟုတ်ပါဘူး”

“ကောင်းပါပြီခင်ဗျား၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ထမင်းချက်မိန်းမကြီးထွက်သွားသောအခါ ဦးထင်ကျော်က ဦးအုန်းဖေတက်သို့ လှည့်၍—

“ဒီလို ပိုက်ဆံစေးနဲ့တဲလွှဲတယောက် ကိုယ်ကိုယ်ကို သတ်သေတယ်ဆိုတာ သူ့မှာမိတ်နဲ့လုံးတုန်လှုပ် ခြောက် ချားစေလောက် တဲ့ အကြောင်း မရှိဘဲနဲ့ တော့ အတော်ထူးဆန်းတာပဲလေ၊ ကိုင်းလေ အလောင်းပြင်တာထက် သွားကြည့်ကြဦးမို့ရဲ့။”

ကျွန်တော်တို့လည်း ညှော်ခန်းအတွင်းသို့ လှည့်၍ ဝင် ခဲ့ ကြ ရာ မစွတာ ဂို.(၄)မှာ သူ၏ လက်ထောက် ကုလားလေးတယောက်၏ အကူအညီဖြင့် အလောင်း၏ မျက်နှာ၊ လည်ပင်းများကို ဆေးကြောသုတ်သင်ပြီးနောက် အတွင်းခန်း ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ တင်ထားပြီးလေပြီ။ အောက်မေးရိုးမှာ ပြတ်နေသဖြင့် အဝတ်ဖြူတစ်ပြင် စည်းနှောင်ထားရာ စက်ရာမှာ ယခင်ကထက် ထင်ရှားလျက် အပေါ်အာခေါင်ရင်းမှ နောက်ကုတ်သက်ကို ဖြတ်ထွက်သွားကြောင်း တွေ့မြင်ရ လေသည်။

မစွတာဂို.(၄)သည် ပန်းကန်ပြားတချပ်ထဲတွင် လူသေ၏ သွားတုများကအစ အဖီလိုက် ဖြတ်၍တည်ထားသဖြင့် အပေါ်သွားစာနီး၌ အညိုရောင် သန်း နေသော ယမ်းငွေ့ များကို မြင် တွေ့ရ၏။ ထိုပန်းကန်ပြား၏နံဘေး၌ မျက်မှန်တလက်လည်းရှိလေသည်။

ဖေ။ ။ “ဒီဟာတွေ အလောင်းနဲ့ဘေးမှာ တွေ့ရတာပဲအရာရဲ့။”

ကျော်။ ။ “ဦးညိုအိတ်ထဲကတော့ သာများ တွေ့ရသေးသလဲကိုအုန်းဖေ”

ဦးအုန်းဖေသည် သူ၏ထိတ်ထဲမှ လက်ကိုင်ပုဝါတစ်လုံးဖြင့် ထုပ်ထားသော အထုပ်ကလေး တထုပ်ကို ထုတ်ယူလိုက်လေသည်။

“ဒီဟာတွေပါဘဲအရာ၊ ကျွန်တော်တောင် သေသေချာချာမကြည့်ရသေးဘူး”

ကျွန်တော်တို့လည်းလက်ကိုင်ပုဝါအတွင်းမှပစ္စည်းများကို ကြည့်ရှုကြရာ သေတ္တာ တတဲနှင့် ပိုက်ဆံတည်သောဆိတ်ကလေးတလုံးကို တွေ့ရလေသည်။ ဆိတ်ကလေးကို ဝှင်ကြည့်ရာ ပိုက်ဆံအကြွ အနည်းငယ်နှင့် စာခေါက်ကလေးတခုကိုတွေ့ရသဖြင့် စာကို သတ်ကြည့်ရာ အစိမ်းရောင် မင်ပြင့် ရေးထားသော ဆရာဝန်ဦးသောင်းတင်ထံမှ လက်ဝါးခန့်၍ စာရွက် ကလေးတခု ဖြစ်၍ သူသည် နောက်တနေ့ မလာနိုင်ကြောင်း၊ သဘက်ခါမှ လာနိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း အတိုကောက် ရေးခြစ် ထားသော စာ က လေး ဖြစ် လေ၏။ ရက်စွဲကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သဘက်ခါ ဆိုသည်မှာ ကျွန်တော်တို့ ရောက်ရှိနေသည့် တနင်းလာနေ့ပင်ဖြစ်လေသည်။

ဦးထင်ကျော်သည် စာရွက်ကလေးကို အတန်ကြာကြည့်ပြီးနောက် ဦးအုန်းဖေသို့ ပြန်၍ပေး လိုက်၏။

ဖေ။ ။ “ဒီလိုဆိုရင် ဆရာဝန် ဦးသောင်းတင်ဟာ အခုမနက်ခင်းလာဘို့ရှိတာပေါ့”

ကျော်။ ။ “ဟုတ်တာပေါ့၊ ဦးအုန်းဖေ၊ သူ့စာထဲက အတိုင်းဆိုရင် အခု တော်တော်ကြာ ရောက်လာမှာပေါ့”

ဦးထင်ကျော်သည် သေတ္တာကိုယူပြီးလျှင် ထူထဲသော အညိုရောင်ခန်းအီး တပ်ထားသည့် အခန်းသို့ဝင်၍ ပါးခဲသေတ္တာရှိရာသို့ သွားလေ၏။ ထိုနောက် အခန်းထဲမှ—

“ဘယ်နှယ်လဲ ဦးအုန်းဖေ၊ ခင်ဗျားမကြည့်ရသေးဘူးမှတ်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ မကြည့်ရသေးဘူး”

“မီးခံသေတ္တာထဲမှာ ဘာမှမရှိတော့ပါကထားဗျ”

“ဟုတ်လား၊ ဝါကြောင့် သတ်သေတာများလားမှမသိဘဲ ဆရာဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

“အင်း ဟုတ်ချင်စိတ် ဟုတ်မှာပေါ့”

စကားပြောသင်း ဦးထင်ကျော်သည် သေတ္တာ အံ့ဆွဲများကို ရွာဖွေလျက်ရှိရာမှ စာအုပ်ကလေးတစ်ခုကို ထုတ်ယူကြည့်ရှုပြီးနောက်...

“ဘယ်သိုက်မှာလဲ ဘာမှမရှိတော့ပါကလား၊ ထရာဘဲကျန်တော့တယ်”

“ဘယ်ကတက်တိုက်လဲဆရာ”

“အင်းမီးရီးယယ် ဘဏ်က ငွေ ၃၅,၀၀၀ ထုတ်သွားတာ ၁၀ ရက်ခံ ပို့သေးတယ်၊ ဒီသေတ္တာကလဲလို့ ထခြားမှာတော့ ထားဘိမရှိပါဘူး”

ဦးထင်ကျော်သည် အပြင်ခန်းသို့ ထွက်လာပြီးလျှင် စာရေးစာပွဲ၏ နောက်ပိုင်းတွင် စက္ကူများညှပ်ရန်ထားသော စင်ကလေးပေါ်မှ စာရွက်များကို တရွက်စီဆွဲယူ ကြည့်ရှုလျက်ရှိလေ၏။ သို့သော် အရေးကြီးသော စာရွက်စာတမ်းယူ၍ ထုတ်ရာမတွေ့ရဘဲ ပြေစာပြတ်ပိုင်းများ ဓာတ်မီးလခ၊ တယ်လီဖုန်းခပေးသော ပြေစာများကိုသာတွေ့ရလေသည်။

ဦးထင်ကျော်သည် ဓာတ်မီးလခတောင်းသော ခြတ်ပိုင်းတစ်ခုကို အခြားခြတ်ပိုင်းများနှင့် နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ရှုလျက်ရှိရာမှ သူ၏မျက်လုံးများသည် အလုပ်စားပွဲများအပေါ်၌ ထားလေ့ရှိသည့် ထောင်လေးထောင်တွင် သားရေကွပ်ထားသော မှင်နှိပ်ချပ်ကြီးပေါ်သို့ ကျရောက်လျက်ရှိ၏။

ထိုအချိန်၌ ကျွန်တော်မှာ အတော်ပျင်းရိလားပြီဖြစ်၍ ဦးထင်ကျော် အနီးမှ ထွက်ခွာသွားပြီးလျှင် အခြားခြံဘက်မှ ရွက်လှပန်းများကို ပြုတ်ငါးပေါက်မှ ငေးမျှော် ကြည့်ရှုလျက်ရှိလေ၏။ ကျွန်တော်မြန်မောက်လာသောအခါ ဦးထင်ကျော်သည် မှင်နှိပ်တို့ကြည့်ရှုလျက်ရှိရာမှ မှန်ဘီလူးဝိုင်းကလေးကို ဆိတ်ဆဲသို့ပြန်၍တည့်လိုက်လေပြီ။

ထို့နောက် ဦးထင်ကျော်သည် စားပွဲစွန်း၌တင်ထားသော ခြောက်လုံးပြူး သေနတ်ကို ကောက်ယူကြည့်ရှုလျက်ရှိ၏။ ထို့နောက် စားပွဲတင် ကြေးပန်းဆိုးကလေးအောက်တွင် လူနာမည် ကပ်ပြားကလေးတစ်ခုကို မြင်ရသည်နှင့် ကောက်ယူ ကြည့်ရှုရာ “မတုန်းရွှေ၊ စိန်နှင့် ရွှေပွဲစား ၁၄၄ မဂ်လမ်း” ဟု ပုံနှိပ်ထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ဦးဆုံးစေသည် အပြင်ကို တွေ့ထွက်သွားရာမှ ပြန်၍ဝင်လာပြီးနောက်

“ဘာလဲဆရာ ဘယ်ကတွေ့တာလဲ”

“နာမည် ကပ်ပြားကလေးပေါ် ဟောဒီပန်းဆိုးကလေးနဲ့ ပီထားတာ တွေ့ရတယ်”

“ဪ... ဝါထက် ဆရာကို ကျွန်တော် မပြောရသေးဘူး၊ မနေ့ညက ၉ နာရီခွဲလောက် လမ်းထောင့်မှာ အစောင့်ကျနေတဲ့ ပုလိပ်သား မောင်အေးမောင်က ဦးညိုခြံထဲ မိန်းမတယောက် လက်ဆွဲသားရေဆိတ်ကြီးတလုံးကို ကိုင်ထွက်လာပြီး ထောင်ဘက်လမ်းထိပ် လျှောက်သွားတာ မြင်လိုက်ရသတဲ့ ဆရာရဲ့”

“ဘယ်အချိန်လောက်လဲ”

“သူ့စိတ်ထင် ၉ နာရီခွဲလောက်တဲ့ ဆရာ”

“ဒါဖြင့် သူ့ကိုသူ သေကြောင်းကြံတဲ့ အချိန်ကာလလား၊ ဒီအချိန်ထက် နဲ့ခဲစောရင်လဲ စောမယ်ပေါ့ ဆရာ”

“ဟုတ်တာပေါ့လေ၊ ကိုယ်ကိုယ်ကို သတ်သေတဲ့လူဟာ မိန်းမလေး တယောက်ရဲ့ မှာတော့ လုပ်မယ်မဟုတ်ပါဘူး၊ ခါထက် ကုန်ဆုံးဗေ”

“ဆရာ”

“ဒီအယူဟာ ကိုယ်ကိုယ်ကို သတ်သေတဲ့အမှုလို့ ထင်သလား”

“ဟုတ်တာပေါ့ ဆရာ၊ ဒဏ်ရာကြည့်ရုံနဲ့ ထင်ရှားနေတာဘဲ ဆရာရဲ့။ အာခေါင်ကိုဖောက် ပြီး နောက်စေ့က ထွက်သွားတာဘဲ၊ တခြားလူကပစ်တယ်ဆိုရင် လူတယောက်ဟာ ရုန်းခြင်း ကန်ခြင်းမလုပ်ဘဲ အသေတကြည်နဲ့ ပါးစပ်ဟပေးမလား ဆရာရဲ့။”

“နို့ပေမဲ့ သံသေတ္တာထဲမှာ ဘာပစ္စည်းမှ မရှိတော့ဘူး ကိုအုံးဗေ”

“ဒီဟာ မောင်အေးမောင် ပြောတာက ဒီအချိန်လောက်မှာ မိန်းမတယောက် လက်ဆွဲ သားရေဆိတ်ကြီးတလုံး ကိုင်သွားတာမြင်လိုက်ရတယ်ဆိုတော့ နို့ပေမဲ့ ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် အမှုကတော့ ဦးညိုဟာ သူ့ကိုသူ....

(ကြားဖြတ်လျက်) “ဦးညိုဟာ ဓားပြတိုက်ခံရတာဘဲ မဟုတ်လား”

ဦးအုံးဗေက ခေါင်းကိုရမ်းပြီးလျှင် ဦးထင်ကျော် ကောက်ယူကြည့်ရှုနေသော ကပ်ပြား ကလေးကြည့်လျက်....

“ဒီမိန်းမ ကပ်ပြားကြည့်ပါလား ဆရာရဲ့၊ ဒီမိန်းမဘဲ ဖြစ်မှာပေါ့၊ နို့ပေမဲ့ တခုရှိတာက တကယ်လို့ ဒီမိန်းမသာ ဖြစ်ရုံမှန်ရင် သူ့လိုပဲစာ ကပ်ပြားကလေးကို အလွယ်တကူ ဒီလိုထားမယ် မဟုတ်ဘူးဆရာ”

“မှန်တာပေါ့၊ ကိုင်းလေ မောင်အေးမောင် တဆိတ်ခေါ်စမ်းပါအုံး”

ထို့နောက် ဦးထင်ကျော်သည် တယ်လီဖုန်းတွင် ၁၅ မိနစ်ခန့်မျှ အတန်ကြာအောင် စောင့်ဆိုင်းရင်း စကားပြောဆိုလျက်ရှိလေသည်။

သို့သော် ကျွန်တော်တို့သည် မောင်အေးမောင်ထံမှ ထူးခြားသော အချက်အလက်တစ်ခုတရာ မျှားရချေ။ ယမန်နေ့ည ၉ နာရီကျော်ကျော်လောက်က သူသည် ပတ္တရောင်လှည့်လာစဉ် ဦးညို၏ အိမ်ပြင်သော ခြံနံပါတ် ၁၇ ရွှေသို့ဖြတ်လာကြောင်း ထိုအခါ အရပ်အမောင်း ကိုယ်လုံး ကိုယ်ဖန် ကောင်းသော မိန်းမတယောက်သည် ခြံထဲမှ တံခါးကို ဖွင့်ထွက်လာပြီးနောက် လမ်းမဘက်သို့ ပစ်သုတ်သုတ်လျှောက်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရကြောင်း၊ သူ့ဘက်သို့မလှည့်ဆဲဖြင့် နောက်ကျောကို သာ မြင်လိုက်ရကြောင်းဖြင့် ပြောပြလေသည်။

မောင်အေးမောင် ထွက်သွားသောအခါ ဦးထင်ကျော်သည်....

“ကိုင်း ကိုအုံးဗေ၊ ဆရာဝန် မစုတာဂျီ (၅)ကို ပြန်လွှတ်လိုက်ဖို့ ကောင်းပြီထင်တယ်။

နို့မှ သူ့မျှော ထင်မြင်ချက်ရေးပြီး ညနေရုံးဆင်းအဖို့ ဆေးစာပို့နိုင်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ ကျွန်တော်သွားပြောလိုက်ပါဦးမယ်”

ဦးအုံးဝေ ပြန်ရောက်လာသောအခါ ဦးထင်ကျော်က....

“ကိုင်း ကိုအုံးဝေ၊ အထိတ်ကလေးများ၊ ဌာနကို ဖုန်းဆက်ပြီး ဦးညိုရဲ့ သေနတ်နံပါတ်နှင့် သေနတ်အမျိုးအစားကလေး တစ်ဆင့်ပေးပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆရာရဲ့”

“မေးသားပေးပါ ကိုအုံးဝေ၊ ပြီးတော့ ကျုပ်ပြောပါမယ်”

ဦးအုံးဝေ နှလုံးကြောများ အနည်းငယ် တွန့်သွားသည်ကို ကျွန်တော် သတိပြုမိလိုက်၏။ မကြာမီ ဦးအုံးဝေ ပြန်ရောက်လာပြီးနောက်....

“ဟုတ်တယ်ဆရာရဲ့၊ ဆရာပြောတာ မှန်ပေတယ်၊ သူလိုင်စင်ရတဲ့သေနတ်က ရီဗောလဗား ကို(လ်)အမျိုးအစား အကြီးစား သေနတ်နံပါတ်(ခံသွက်ကလေးထုတ်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက်....) သေနတ် နံပါတ်က ၁၉၆၂ ပုံဟောင်းထဲကပါဆရာ”

(သေနတ်ကို ကိုင်ပြလျက်) “ကိုင်း....ခင်ဗျားဒီသေနတ်ကိုကြည့်ခမ်း”

“အလို ဟုတ်ပါရဲ့၊ ပုံဟောင်းမဟုတ်ဘူး၊ နံပါတ်ကိုလဲဖျက်ထားပါကလား၊ ကျွန်တော် မျက်စိကန်းလိုက်တာဆရာ၊ ဒီ့ပေမဲ့ ဦးညို နောက်ထပ်ဝယ်တဲ့ သေနတ် ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့ဆရာ”

ဦးအုံးဝေမှာ ပြောပင်ပြောရသော်လည်း သူ၏လေသံမှာ လေးနက်ခြင်းမရှိဘဲ နှုတ်ချားမှ ပေါ်လာသောစကားလုံးများသာဖြစ်ဟန်တူလေသည်။ ဦးထင်ကျော်က ဦးခေါင်းကို ငြင်သာစွာ ရှမ်းလျက်....

“ဟုတ်မယ်မထင်ဘူး ကိုအုံးဝေ၊ သေနတ်ကို လိုင်စင်နဲ့ ကျကျနနကိုင်တဲ့လူတယောက်က နောက်ထပ် သေနတ်ပုန်းတော့ တိတ်တဆိတ် ထားမယ်မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ဒီအတိုင်း ဆိုယင် ဦးညိုရဲ့ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ဟာ ဒီမှာ ရှိရမယ်၊ အကယ်၍....”

“အကယ်၍ ဘာလဲဆရာ”

“အကယ်၍ သတ်တဲ့လူသာ ယူမသွားဘူး ဆိုယင်တော့”

“ဒါဖြင့် ဒီအမှုဟာ လူသတ်မှုလို့ပြောလိုတာပေါ့”

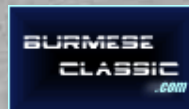
“ကျုပ် မျက်စိနဲ့ အမြင်ကတော့ ကိုယ် ကိုယ်ကို သတ်တဲ့ အမှုပါဘဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် စိတ်ထဲက ဆင်ခြင်တဲ့ ပညာကတော့ လူသတ်မှုလို့ ပြောနေကြတယ်ကိုအုံးဝေရဲ့”

“ဒီ့ပေမဲ့ တရုတ်တာက ဆရာ လူတယောက်ဟာ ရွှားပြီးမနေယင် တခြားလူတယောက်က သေနတ်နံပါတ်ကို သူ့ပါးစပ်ကို ဟပေးမလားဆိုတာလဲ ကျွန်တော်တို့ စဉ်းစားသင့်တယ်မဟုတ်လား ဆရာရဲ့”

“ခင်ဗျားပြောတာ ကောင်းကောင်းကြီး မှန်တာပေါ့၊ ဒီ့ပေမဲ့ ကျုပ်စိတ်ထဲကဆင်ခြင်တဲ့ ပညာက ဒီလိုဆိုတာမှမဟုတ်ဘဲဗျ”

“ဘယ်လိုလဲဆရာရဲ့၊ သူဟာ အလိမ်ခံရပြီး....”

“မဟုတ်ပါဘူး ကိုအုံးဝေ၊ မစ္စတာကို(ရှ်)ဟာ ဒီအချက်ကို မေ့ချင်လဲ မေ့နေမယ် လူတယောက် မေ့သွားအောင် မေ့ဆေးထိုးလိုက်ယင်လဲ ပြစ်နိုင်တာကိုးဗျ၊ ဒီ့ပေမဲ့ လူမေ့ရ ခေါင်းမှာရော၊ လက်တွေ့မှာရော ကျုပ် သေသေ ချာချာ ကြည့်ပြီးပြီ၊ ဘယ်ဆေးထိုးတဲ့ဆရာမလဲ

မတွေ့ဘူး၊ တခြားနေရာကိုလဲ ထိုးမယ်မဟုတ်ပါဘူး၊ အကျိုး လုံချည်က အထူးကြီး၊ အပ်ကျိုးရုံဘဲ ရှိမယ်”

“ဆရာတေ ရှေး စာ အုပ်ကြီးအတိုင်း လုပ် နေတာ ကိုး ဆရာရဲ့၊ ပထမကတော့ ဒါဟာ လူသတ်မှုဘဲလို့ သဘာဝင်တယ်၊ ဒီနောက် အကျိုးအကြောင်းဆင်ခြင်တုံ့ပညာနှင့် ကြည့်ပြန်တော့လဲ မပြင်နိုင်ဘူးလို့ သိပြန်တယ်”

ဦးအုန်းဖေပြောသည်ကို တစုံတရာ ပြန်မပြောဘဲ ဦးထင်ကျော်သည် ကျွန်တော် ဘက်သို့ ဦးအုန်းဖေပြောစကားလျှင်ခါ မျက်စိတောက်ကို မှိတ်၍ ပြလိုက်လေသည်။

ဦးအုန်းဖေက ဆက်လက်၍...

“ကိုင်းလေ ကျွန်တော်တို့ဒီအလောင်းကြီးကို ဒီမှာကြာကြာမထားနိုင်ဘူး၊ ဌာနာကတဆင့် ဆေးရုံကို သွင်းဆက်ပြီး လူနာတင်ကား မှာလိုက်မှတ်”

“ဒို့ ပေမဲ့ ဆရာစရုန်ဦးသောင်းဆောင် ဒီကနေ့မနက်လာမယ်ဆိုတဲ့ အချက်လဲမစေ့နဲ့ ဗျာနော်၊ သူကျုပ်တို့အကူအညီပေးကောင်း ပေးနိုင်လိမ့်မယ်”

“ပေးနိုင်မှလဲ ပေးနိုင်မှာပါဆရာ၊ ဒို့ ပေမဲ့ နဲ့နဲ့တော့ အချိန် ကိုင်း သေးတာ ပေါ့လေ၊ ကျွန်တော် တယ်လီဖုန်းဆီခေါ်သွားလိုက်အံ့မယ်”

တယောက်တည်းကျန်ရစ်ခဲ့သောအခါ ဦးထင်ကျော်သည် ဆေးတံကိုကိုင်ကာ နဖူးကြော ကြိုးမျှား ထ၍လာသည်တိုင်အောင် စဉ်းစားလျက်ရှိလေသည်။ ဒီနဲ့ပဲစား မအုန်းရွှေအမည်ပါသော ကပ်ပြားကလေးကို ကိုင်၍ ကြည့်ပြီးနောက် တဖန် ချထားလိုက်ပြန်၏။ ထို့နောက် ကျွန်တော် ဘက်သို့ လှည့်ပြီးလျှင် တကယ်တည်းပြောနေတာကဲ့သို့...

“အင်း အတော်စဉ်းစားချကြပါတယ်၊ ဦးညိုကို ဘာဖြစ်လို့သေနေတာနဲ့ ပစ်မသတ်ရဘဲလဲ၊ လော့ဂျစ်နဲ့ စဉ်းစားရမယ်ဆိုလျှင် ဦးညိုသေရက်က ဒီအိမ်ထဲကနေထွက်မှာသေ ဘယ်ပြီးထားရမယ်၊ ဒီတော့ သတ်လို့လူဟာ ဦးညိုရဲ့ ခပ်မိမိက သေဘုကိုမရဘဲ ဆေးနတ်ကိုမရနိုင်ဘူး၊ ဒါဘဲရှိတယ်”

ဟု ရွှေ့တံလျက်ရှိလေသည်။

ဦးညို၏သေရက်ကို မီးခံ အေတ္တာအတွင်း၌ မတွေ့ရချေ။ ငွေ ထည့်သော မီးခံသေတ္တာ အတွင်း၌လည်း ထားမည်မဟုတ်၊ အကားသင်ဆုံး နေရာမှာ ဘီရို ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ဘီရို အတွင်း၌လည်းမရှိချေ။ အပြင်သို့ ယူသွားရန်လည်း အတော်ပင် စွန့်၍လုပ်ရမည့် အလုပ်ဖြစ်၏။ သေရက်နဲ့ ပစ်သတ်ပြီးနောက် လူသတ်သမားသည် ခပ်မိပေါ့ သို့တက်၍ဝှက်ထားလိမ့်မည်ဟု စဉ်းစားရန်လည်း သဘာဝမကျ။ ဝှက်မည်ဆိုက ဤအခန်း ၌ ဖြစ်စေ၊ ကပ်လျက်ရှိသော အခြား ဘက်ခန်းကနေထွက်၍ဖြစ်စေ ဝှက်ထားရမည်။

ကျွန်တော်မှာ စာရေးဆရာ တယောက် ဖြစ် သည် ဖြင် ဦးထင်ကျော်နှင့်လည်း လိုက်ရဖန် များသဖြင့် အထက်ပါ အတေးအခေါ်များသည် ကျွန်တော်၏ ဦးခေါင်းအတွင်းသို့ ဝင်လာ၏။ သို့သော် မည်သူ့ အားမျှ ထုတ်ဖော်၍မပြောချေ။

“လာဗျို ကိုတင်မောင်၊ ကျုပ်တို့ မီးဖိုခန်းဝင်ရအောင်”

မီးဖိုခန်းမှာ အိပ်ခန်းနှင့် ကပ်လျက်ရှိသဖြင့် ကျွန်တော်တို့လည်း မီးဖိုခန်းဘက်သို့ ကူးခဲ့ကြ
လေ၏။ မီးဖိုခန်းမှာ တမင်းစားရန် လေးထောင်စားပွဲတလုံး၊ ကုလားထိုင်နှစ်လုံး၊ ကြောင်အိမ်တလုံး
ရေစက်တင်ထားသော ရေဆိုးစင်တခုရှိရာ ဦးထင်ကျော်သည် သောမဂ္ဂိသော ကြောင်အိမ်ကိုဖွင့်ပြီး
နောက် ကြည့်ရှု၏။ တစ်တရာတက်ထားရန် အခြားနေရာဟူ၍မရှိချေ။ ထို့နောက် ဦးထင်ကျော်သည်
အပေါ်အကျို ချွတ်၍ တနေရာ၌ ချိတ်ထားပြီးလျှင် မီးဖိုပေါ်သို့တက်လေသည်။ မီးဖိုမှာ မတ်တတ်
မီးဖိုဖြစ်၍ သုံးပေခန့်မြင့်ပြီးလျှင် အပေါ်လူတစ်ယောက်မရှိတော့မှ အုတ်ခေါင်းတိုင်ကြီးတခုသည်
အိမ်အမိုးကိုစောက်ထွက်ကာရှိလေသည်။

မီးဖိုတွင် ပြာများ အနည်းငယ်သာရှိ၍ ဦးထင်ကျော်သည် မီးဖိုပေါ်သို့ တက်ပြီးလျှင်
စွပ်အကျိုလက်များကိုပင်ကာ ခေါင်းတိုင် အပေါက်အတွင်းသို့ လျှို၍နှိပ်လေ၏။ ခေါင်းတိုင်မှာ
အုတ်ခေါင်းတိုင်ဟောင်းကြီးဖြစ်၍ ကျပ်စိုးများ၊ ပင့်ကူအိမ်များဖြင့်ပြည့်လျက်ရှိ၏။ ပထမသော်
အခေါင်းပေါက်မှ တပါး မည်သည့်အရာကိုမျှ မထွေဟန်ပျိုးနှာက် သူသည် တစ်တရာကိုစမ်းသပ်
မိသကဲ့သို့ ပျက်နှာရှင်လာလေသည်။

ထိုကဏ္ဍ အိမ်ရှေ့တံခါး ဆီမှ ခြေသံများနှင့် အတူ စကား ပြောသံများ ကြားရသဖြင့်
ဦးထင်ကျော်ကလည်း မီးဖိုပေါ်မှခုန်သင်းကာ လက်ကိုကျပျာကယားပေးပြီးလျှင် အပေါ်အကျိုကို
ဝတ်ပြီးနောက် ကျွန်တော်နှင့်အတူ ဧည့်ခန်းသို့ထွက်ခဲ့ကြလေ၏။ တံခါးဝဦးကား အရပ်မြင့်၍
ကိုယ်လုံးကိုယ်တန် ခပ်ကောင်းကောင်း အသက် ၄၀ကျော် ၅၀ခန့်ရှိ လူတယောက်သည် ဆရာဝန်
များ ကိုင်လေ့ရှိသော ဆေးသေတ္တာကလေးကို ကိုင်ပြီးလျှင် ဦးထွန်းဖေအား မေးမြန်းလျက်
ရှိလေသည်။

ထိုအချိန်၌အိပ်ရှေ့တင်လည်း ဆေးရုံကားရောက်လာပြီဖြစ်၍ ကုလား လေးယောက်သည်
လူသေတင်ရန် ထမ်းစင်ကိုအိမ်ဝဦး ချထားလျက်ရှိလေ၏။ သားရေဆိတ်နှင့် လူသည် ထမ်းစင်ကို
တချက်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် အခြေသေးမျက်နှာနှင့် ကျွန်တော်တို့ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီးလျှင်...

“တဆိတ် ကျန်တော်ကို ခွင့်လွှတ်ကြပါခင်ဗျာ၊ ဘာဖြစ်ကြတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်ဖြင့်
နားကိုမလည်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်က မဂ္ဂိလမ်းက ဆရာဝန်တယောက်ပါဘဲခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ရှိ
လူနာဦးညိုနဲ့ ဒီကနေ့မနက်ချိန်းထားလို့”

ဝေ။ “ဦးညိုသေပြင်ဗျာ၊ မိတ်ဆွေကြီးက ဒေါက်တာသောင်းတင်မှတ်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘယ်နှယ် ဦးညိုသေပြီဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်ဖြင့် နားမလည်နိုင်အောင်
ဖြစ်နေတာသ၊ နို့ပေမဲ့ ဘာမှ သေလောက်တဲ့လက္ခဏာ မရှိသေးဘူး၊ ကျွန်တော်နဲ့ နောက်ဆုံး
တွေ့တုန်းက အကောင်းသားဘဲ”

“သေတာက ဒဏ်ရာနဲ့ သေတာပါဒေါက်တာ၊ ပါးစပ်ထဲစောက်ပြီး ဝင်သွားတဲ့ ကျည်ဆံ
သင့်တာပါ”

“အို... ပါးစပ်ထဲကိုဟုတ်လား... သူ့ကိုယ်သူ သတ်တာထင်ပါရဲ့၊ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေဗျာလို့
ဒေါက်တာ ဦးသောင်းတင်သည် သက်ပြင်းတချက်ချကာ...

“ဪ...လူများ ဘာမှမယ်မယ်ရရ သေလောက်တဲ့ဧရာဝတီမရှိ၊ စိတ်ညစ်ဧရာဝတီ မရှိဘဲနဲ့၊
ဖြစ်မှဖြစ်ရလေကိုညိုရယ်”

...ဟဲ့ တကိုယ်တည်းပြောသကဲ့သို့ ပြောလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် သူ့နာတင်ကားမှ ကုလားလေးယောက်တို့သည် ဦးညို၏အလောင်းကို မချီကာ
ထမ်းစင်ပေါ်သို့တင်ပြီးလျှင် ထုတ်ယူသွားလေ၏။ မစ္စတာဂျို (ရဲ့)လည်းဝင်းကားနှင့်ပင် လိုက်သွား
လေသည်။

ကျွန်တော်တို့လည်း တံခါးဝတွင်ရပ်၍ ကြည့်ရှုလျက်ရှိရာမှ အလောင်းယူသွားသော အခန်း
တွင်းသို့ တောက်လျှောက်ဝင်ခဲ့ကြရာ ဒေါက်တာ ဦးသောင်းတင်လည်း ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ
ပါလာလေသည်။ ထိုအခန်းမှာ မီးဖိုအခန်းနှင့် ကပ်လျက်ရှိရာကား ထိုအချိန်ကတံခါးမှာ ပွင့်လျက်
ရှိသဖြင့် ဦးထင်ကျော်ကဦးအုံးဖေအား မီးဖိုဘက်သို့ညွှန်ပြရင်း....

“ဪ...ဒါထက် ထမင်းချက်တဲ့ဖေပါပုနဲ့ ကျုပ်ခဏထွေစမ်းချင်သေးတယ်ဗျာ”

“ဘာလုပ်ဘို့လဲ”

“မီးဖိုမှာကြည့်ပါလားဗျာ...ကျုပ်ခိုးတွေချည်းဘဲ၊ ဒီတော့ မီးဖိုခေါင်းတိုင်ကို နောက်ဆုံး
ဘယ်တုန်းက အမှိုက်ထဲသွေးသလဲဆိုတာ ကျုပ်သိချင်တယ်”

(ဦးအုံးဖေ၏ပခုံးကို အသာအယာဖက်လိုက်ပြီးနောက်)

“လာဗျာ...ဟိုဘက်ခြံထဲ ကျုပ်လိုက်ခဲ့ပါမယ်၊ လာဗျာ ကိုတင်မောင်၊ မိန်းမကြီးခဏသွား
ခေါ်ရအောင်”

ဦးထင်ကျော်သည် ဦးအုံးဖေအားနောက်မှသိမ်းပစ်ခါ စကားတပြောပြောနှင့်ခေါ်သွားရင်း
ဆိပ်ရှေ့ခန်းသို့ထွက်သော တံခါးပေါက်အခန်းသို့ ရောက်သောအခါ ဒေါက်တာ ဦးသောင်းတင်
ဘက်သို့လည်၍...

“ဪ...ဒေါက်တာတောင် ထားနာစရာကြီးဖြစ်နေပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ အခုဘဲ ပြန်လာခဲ့
ပါမယ် ဒေါက်တာ၊ ပြန်လာမှ ဒေါက်တာကိုလဲ ကျွန်တော်သိချင်တဲ့အချက်ကလေးတချက်နှစ်ချက်
မေးရအုံးမယ်”

သောင်း။ ။ “ကောင်းပါပြီ၊ ကောင်းပါပြီ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကျုပ်ကိုအားနာစရာ မရှိပါဘူး”

ဦးထင်ကျော်သည် တံခါးကို အေးဆေးစွာပြန်၍ပိတ်လိုက်လေ၏။ ညှော်ခန်းဘက်သို့ ရောက်
သောအခါ ဦးအုံးဖေက...

“အကယ်၍ အမှုနှင့်မဆိုင်ရင်လဲ ဆရာ”

စကားမဆုံးမီ ဦးထင် ကျော် က နှုတ်ခမ်းရှေ့တွင် လက်တံချောင်း ထောင် လျက်

“ရှုး အသာနေစမ်းဗျာ ကိုအုန်းဖေ၊ စကားမပြောစမ်းပါနဲ့”

တံခါးဝသို့ရောက်သောအခါ ဦးထင်ကျော်သည် လက်ကားပြီးလျှင် မျက်စိပိပြုလိုက်သဖြင့်
ကျွန်တော်တို့လည်း ညှော်ခန်းထဲသို့ပြန်၍ဝင်ခဲ့ကြ၏။ မီးဖိုဘက်သို့ ကူးသည့်တံခါးရှက်မှာ ပိတ်လျက်ပင်
ရှိနေသဖြင့်ဦးထင်ကျော်လည်းသေခွဲပေါက်မှချောင်း၍ကြည့်ပြီးနောက် တံခါးကိုအသံမကြားအောင်

ပွင့်လိုက်လေ၏။ ကျွန်တော်တို့ အံ့ဩစွာ တွေ့မြင်ရသည်မှာ ဒေါက်တာ ဦးသောင်းတင်သည် မီးဖိုပေါ်သို့တက်ကာ မီးဖိုခေါင်းတိုင်အတွင်းသို့ လက်နှိုက်၍နေခြင်းဖြစ်၏။

တံခါးဝနှင့် မီးဖိုမှာ ၁၀ ပေခန့်ဝေးသဖြင့် ဦးထင်ကျော်သည် ဦးအုန်းဖေ နံဘေးမှ ခုန်ထွက်ပြီးလျှင် ဒေါက်တာဦးသောင်းတင်ရှိရာသို့ ပြေးသွားလေ၏။ ထိုအခါ ဦးသောင်းတင်သည် မီးဖိုခေါင်းတိုင်အတွင်း၌နစ်နေသော လက်မကြီးကို ပြတ်ကနဲသွဲထုတ်လိုက်ပြီးနောက် ဝေ့ရမ်း လိုက်သည်ကိုမြင်လိုက်ရပြီးလျှင် သူ့လက်တွင်းရှိ ဆေနတ်မှ “ဒိုင်း” ကနဲ အသံမြည်ကာ မီးပွင့်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရပေသည်။ သို့သော် ဦးထင်ကျော်၏လက်မှာ ဦးသောင်းတင်၏ ညာလက် ကောက်ဝတ်ကို ဖျစ်ညှစ်လျက်သားရှိနေသဖြင့် ဆေနတ်ပြောင်းဝသည် အပေါ်သို့ မြောက်သွားသဖြင့် ဦးထင်ကျော်ကို မထီမှန်ဘဲ ခေါင်မိုးအင်္ဂါတေများအတွင်းသို့ ကျည်ဆံမြုပ်ဝင်သွားလေသည်။

လျင်မြန်လွန်းလှသဖြင့် ဦးအုန်းဖေပင် အံ့အားသင့်လျက် ရှိလေသည်။ နောက်ဆက်၌ ဒေါက်တာဦးသောင်းတင်မှာ လက်ထိတ်ခပ်ပြီးဖြစ်ခါ ဦးအုန်းဖေနှင့် အမှုထမ်း မောင်အေးမောင်တို့ လက်သို့ရောက်နေလေပြီ။

ဦးသောင်းတင်ပစ်လိုက်သော ဆေနတ်မှာ ခိုဗော်လဗားကိုး(လ)အမျိုးအစား ဆေနတ် နံပါတ် ၁၉၆၂ ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရလေသည်။

ဦးသောင်းတင်သည် အံ့ကိုကြိတ်ခါ ဦးထင်ကျော်အား ဖျတ်စောင်းတစ်ခဲနှင့် ရှိလေ၏။ သို့သော် ပါးစပ်ကမူ တစ်တရာမပြောချေ။ ၁၀ မိနစ်ခန့်ကြာလတ်သော် ဌာနမှ ကားတစ်စီး ရောက်ရှိလာသဖြင့် ဖုခဝတ်အုပ်တယောက်နှင့် ဗုလိပ်သားတယောက်ပါလာရာ ဦးအုန်းဖေသည် တရားခံအား ၎င်းတို့လက်သို့ ပေးအပ်လိုက်လေသည်။

ဦးထင်ကျော်သည် ဦးညို၏ အိမ်ခန်းအတွင်း နောက်မှီကုလားထိုင်ပေါ်တွင်ထိုင်ပြီးနောက် ဆေးတံကို ဆေးအသစ်ထည့်ပြီးလျှင် အေးအေးစွာမီးညှိလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ ဦးအုန်းဖေက....

“ဆရာ....ဒီအကောင်ကြီးကို ဘယ်လိုစပြီး မသင်္ကာဖြစ်လာသလဲ”

“ဘယ်ဟာက စတယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူးဗျား၊ အဲလေ ရှိပါတော့၊ ဦးညိုအိတ်ထဲက စာရွက်ပိုင်းကလေး ခင်ဗျားတွေ့ရတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်ဆရာ”

“ပြေးမိ အဲဒီစာရွက်ကလေး”

ဦးအုန်းဖေက ထုတ်ပြသော စာရွက်ကလေးကို ဦးထင်ကျော်သည် တတက်စွန်းမှ သေချာစွာ ကိုင်တွယ်လျက်...

“ဟောဒီ လက်ဝဲဘက်စွန်းကိုကြည့်စမ်း ပြတ်တဲ့နေရာမှာ မသေချာလို့ နဲ့နဲကလေး အသံ ပါသွားတယ်မဟုတ်လား ကိုင်း....ကျုပ်ပြမယ်”

ဦးထင်ကျော်သည် စားပွဲနောက်တွင် ထောင်ထားသော စာရွက်များ ထောင်ထားသည့် ကပ်ကလေးထဲမှ ဓာတ်မီးလခ ဓာတ်ခွက်တစ်ခုကို သွဲထုတ်လိုက်၏။ ထိုနောက် ဦးညို

www.burmeseclassic.com

ပိုက်ဆံအိတ်ထဲတွင်တွေ့လိုက်ရသော စာရွက်ပိုင်းကလေးနှင့် ဟပ်၍ကြည့်လိုက်ရာ အံ့ကိုက်လျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ကျော်။ “ပြီးတော့ စက္ကူသားကို ကြည့်စမ်း၊ သတင်းစာများရိုက်တဲ့အခါ အပေါ်စား ပရင်းတင်းစက္ကူ၊ ပြီးတော့ ကိုတင်မောင် တခုစဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ ဒီစာရွက်ကလေးဟာ အိမ်က နေပြီးသာ ရေးလိုက်ရင် စာရေးစက္ကူနဲ့ ကျကျနနရေးမှာပေါ့ဗျာ၊ စာရေးစက္ကူကဒီ ဆိုတာလဲ ဘုန်းတို့၊ ဘင်တို့အစရှိတဲ့ အကောင်းစားစက္ကူကို လုပ်ကြတာပဲ။ အခုတော့ စက္ကူအလွတ်တရွက် တွေ့ရာဖြတ်ပြီး ဒီကျမူကဗျာကရာမိတ်ကူးတမျိုးရလို့ ကောက်ရေးထားတဲ့ စာပေါ့။”

ဗေ။ “ခိုနဲ့ စိန်ပွဲစား မအုန်းရွှေထားခဲ့တဲ့ ကပ်ပြားကလေးကကောဆရာ၊ မအုန်းရွှေက ဘာကြောင့် ထားခဲ့တာလဲ၊ ပြီးတော့ ပတ္တရောင် အေးမောင်ကလဲ မိန်းမတယောက် ထွက်သွား တာမြင်လိုက်တယ်ဆိုတော့ အဲဒီမအုန်းရွှေကသတ်ပြီး ထွက်သွားတာ မမြင်နိုင်ဘူးလား။”

ကျော်။ “ဟုတ်တာပေါ့၊ ဝင်လာတုန်းကတော့ တရားခံ ဖေါက်တာဦးဆောင်းတင်ဝင်လာ တယ်၊ သတ်ပြီးအိမ်ထဲကပြန်ထွက်သွားတော့ စိန်ပွဲစား မအုန်းရွှေထွက်သွားတယ်၊ စိန်ပွဲစားမအုန်းရွှေ ဆိုတဲ့ကပ်ပြားက ဆင်လုံးပေါ့ကိုအုန်းဗေ၊ ဒါကြောင့် လူမြင်လောက်တဲ့နေရာမှာ တမင်တကာ ပန်းအိုးပုံထားတာပေါ့။ တကယ်သာ ဒီမိန်းမကသတ်ခိုးမှုနဲ့ပတ်သက် ကပ်ပြားကို အလွယ်တကူ ဘယ်ထားခဲ့ပါ့မလဲ။ မဂိုလမ်းက စိန်ရွှေရောင်းတဲ့ ဘာဘူယိုင်ကြီး ၄ ဆိုင်ကို ဖုန်းဆက်ပြီး ကျုပ်မေး ကြည့်ပြီးပြီ၊ ပွဲစားမအုန်းရွှေဆိုတာ မသိဘူးတဲ့၊ ဒါနဲ့ မဂိုလ်တိုက်ကို တခါ ဖုန်းဆက်ပြီး ဌာနက ပုလိပ်ကလေးကိုလဲ အဲဒီအိမ်နံပါတ်အတိုင်း စက်ဘီးနဲ့သွားအရှာခိုင်းတယ်၊ တိုက်နံပါတ် ၁၄၄ မှာ ဘယ်မအုန်းရွှေမှ မရှိဘူး၊ အောက်ထပ်က ဘယာကြောင့် ပုတင်းရောင်းတဲ့ ဆိုင်အပေါ်ထပ်က ချစ်တီးကလားတယောက်နေတာတွေ့ရတယ်။ ဒီတော့ စားပွဲပေါ်မှာကျန်ခဲ့တဲ့ ကပ်ပြားကလေးနဲ့ အိမ်ရှေ့ခြံတံခါးကထွက်သွားတဲ့ ရုပ်ခွဲကိုက်အောင် ကြံတာကိုးဗျ”

“အော်...ဒီကောင်ကြီးကသတ်ပြီး မိန်းမယောင်ဆောင်ထွက်သွားတာ ကလား။”

“သူကလဲ ဗွင်မပြောတော့ ဒီဌာနမှန်မှန် မသိဘူးပေါ့ဗျာ။ နို့ဝေမဲ့ ကျုပ်က တပ်အပ်ခဲ့ချင် တာပဲ၊ ပြီးတော့ ပတ္တရောင် ရွှေကလေးတာမြင်ရက်သားနဲ့ ထွက်သွားတာဟာ အမှုဖြစ်ပွားတဲ့ အချိန်လောက်မှ မိန်းမတယောက်ထွက်သွားတာ မြင်လိုက်ရတယ်ဆိုတဲ့ သက်သေခံရအောင် လုပ်တာ ပေါ့၊ ကပ်ပြားကလေး စားပွဲပေါ်ဖိထားခဲ့တာနဲ့ ဟပ်ကြည့်ရင် ကိုက်နေတာပဲမဟုတ်လား။”

“ကြံကြံစည်ရာ ဆရာရယ် အတော်အကြံပိုင်တဲ့ အကောင်ကြီးပဲ”

“ဒီအကြံကို ကြံစည်ကယ်က ဒီကပ်ပြားကလေးကို သူစီစဉ်ပြီးမုန့်ပိထားတာ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ပြီးတော့ အဏ်ဇာက ပါးစပ်ကိုပစ်သွင်းတဲ့ ဒဏ်ရာ ဆရာရ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ပါးစပ်ကို ဟုတ်လူက ဟပေးတာကိုးဗျ၊ ပစ်သွင်းတဲ့သူက ပစ်သွင်း မှာပေါ့”

“ဟင်...ဆရာပြောတာလဲ”

ဒီလူက ဦးညိုရဲ့ ဆရာဝန်မဟုတ်လား ကိုအုန်းဗေရဲ့၊ ဒီတော့ ခင်ဗျားရောဂါနဲ့ ကျန်ခဲ့ ရေးအစွဲအနေကြည့်ချင်တယ်ဆိုပြီး ဓာတ်မီးဆုံးအောက် တည့်တည့်ခေါ်လာ ဆရာဝန်များလုပ်ခိုး

လုပ်စဉ်အတိုင်း ပါးစပ်ဟောင်း၊ ဦးညိုကလဲ ဒါတိုင်းလုပ်နေကျအတိုင်း ပါးစပ်ဟပြ၊ ဒီအခါ လက်က အင်မတန်မြန်တဲ့လူ၊ ပါးစပ်ထဲပြောင်းတင်အောင် ပြတ်ခနဲအတင်းထိုးပြီး ပါးစပ်ထဲ ပစ်ထည့်လိုက်တာပေါ့။ ဒါကြောင့် အနောက်ကို ဖောက်လွှက်သွားတဲ့ဇာတ်ကလေး ခပ်တန်းတန်း ပြစ်နေတယ်။ မှန်းခြေ ၄၅ ဒီဂရီလောက်ရှိရမဲ့အစား ဒီဂရီ ၂၀ သာရှိနေတယ်”

“တယ်လဲအယူအဆ တောင်းပါပေ့ဆရာ၊ တော်တော်လဲ ရက်စက်တဲ့လူဘဲ”

“ရက်စက်တယ်ဆို ဒီလူက ဆရာဝန်နာမည်ခံပြီး အဆိပ်ရောင်းတယ်၊ ဘိန်းကုန် ကူးတယ်၊ မဟုတ်တဲ့ထိုးဆေးဖော်ပြီးရောင်းတယ်၊ မကောင်းတဲ့အလုပ်မှန်သမျှအကုန်လုပ်သတဲ့၊ သူ့အကြောင်း ကျုပ်ကြားနေတာ အတော်ကြာပြီ၊ ဒီနောက်တော့ ရွင်းပြီမဟုတ်လားကိုအုန်းစေ”

“ဟုတ်ကဲ...အမိန့်ရှိပါအုံးဆရာရဲ့”

“နံပါတ်ကိုဖျက်ထားတဲ့သေနတ်နဲ့ ပစ်သတ်၊ အဘိုးကြီးသေတော့မှ အိတ်ထဲက သေဘွယ်၊ သံသေတ္တာဖွင့် ငွေတွေယူပြီးတော့ဘိရိုဖွင့် ဦးညိုရဲ့ ခြောက်လုံးပြုံးတွေထဲအခါ သေနတ်ကိုခွက်သို့ နေရာရှာတာ စောစောကကျုပ်ရှာလို့ တွေ့ထားတဲ့မီးပို့ပေါ်က ခေါင်းတိုင်ထဲ ဝက်ထားခဲ့တာကိုး၊ ပုလိပ်ကရှာတဲ့အခါ ဦးညိုသေနတ်မတွေ့မှ ဦးညိုက သူ့သေနတ်နဲ့ သူ့ကိုယ်သူပစ်သတ်တယ်လို့ယူဆ ကြမှာကိုးဗျ၊ အားလုံးကစွဲပြီးတဲ့အခါမှ ငွေတွေကိုယူလာတဲ့ သားရေအိတ်ထဲထည့် သူ့အစစ် အစားချွတ်ထည့်၊ သားရေအိတ်ထဲထည့်ယူလာတဲ့ မိန်းမအဝတ်အစား လဲပြီး ထွက်သွားတာပေါ့”

“ဒါဖြင့်ဆရာရယ်ဘာဖြစ်လို့ဦးညိုဆီကိုစာရေးချင်ဟန်ဆောင်ပြီး ဒီစာရွက်ကလေး ပိုက်ဆံ အိတ်ထဲထည့်ထားခဲ့တာလဲ”

“တိုင်းပြည်ကရော ပုလိပ်ကရော သူ့အပေါ်ပိုပြီး သံသယကင်းအောင် လုပ်တဲ့နည်းပေါ့၊ အတော်စွန့်တဲ့လူပေါ့၊ ကိုယ်သတ်ခဲ့တဲ့လူကို ကိုယ်ပြန်လာပြီး ကြည့်တာဟာ အတော် စွန့်စားရတဲ့ အလုပ်ဖြစ်ပေမဲ့ အများမျက်စိမှာတော့ အတော် သံသယ ကင်းသွားတတ်တယ် မဟုတ်လား ကိုအုန်းစေရဲ့”

ထိုအခါ ကျွန်တော်က ကြားပြတ်၍...

“ဒါထက်ကျန်တော်အခုမေးစမ်းပါရစေအုံးဗျာ၊ ဒီစာရွက်ခေါက်ကလေးကို ဒီအိမ်မှာရေး တယ်လို့ဘာကြောင့်ထင်တာလဲ”

ဒါကတော့ ပထမကျုပ်ရဲ့ မှန်းဆချက်အဲဒါကိုတင်မောင်၊ နို့ပေမဲ့ ကျုပ်မျက်စိဘဲစူးလို့လား ဒါမှမဟုတ် ကံကောင်းထောက်မလိုဘဲလား မပြောထုတ်ဘူး၊ စားပွဲမှာကျုပ်ထပ်ပြီး ဓာတ်မီးလခ ဖြတ်ပိုင်းတွေရှာနေတုန်း ခြူးဆိုတော့ဒီမုန်တိုင်းကျုပ်ချုပ်ကြီးပေါ်မှာ အစိမ်းရောင်မှောင်မှောင်နီနီထားတာ ကလေး စာ ၂ ကြောင်း ၃ ကြောင်းရာလောက် မထင်မရှားမြင်လိုက်ရတယ်။ ဒါနဲ့ မှန်ဘီလူးနဲ့ ကြည့်တဲ့အခါ ဒီမုန်စိမ်းဟာ အောက်ကခင်ဗျားတို့ အခုရေးရေးတဲ့ မြင်ရတဲ့ မှင်က အတော်ကြီး နေပြီ၊ မှင်ကလဲ ဘလူးဘလက် နက်ပြာရောင် မှင်မျိုး၊ သေသေချာချာကြည့်စမ်း ကိုတင်မောင်၊

ကျွန်တော်သည်ဦးထင်ကျော်ပေးသော မှန်ဘီလူးဖြင့် မှင်နီပျပ်ကြီးမျက်နှာ လာလာတက် ထောင်စွန်းကို သေချာစွာကြည့်ရှုလျက်ရှိတယ်။

ဦးထင်ကျော်က ဆက်လက်၍....

“အပေါ်က မှင်နှိပ်ထားတဲ့မှင်က အစိမ်းနုရောင် ခပ်ရော့ရော့ဘဲမြင်ရတယ်။ နို့ပေမဲ့ အစိမ်းရောင်ဖြစ်တဲ့မှင်ကတင်ရှားတယ်။ မှင်ကပါကား မှင်ခြောက်သွားတာတောင် ပြောင်နေတယ်။ ပြီးတော့ ဟောဒီရုတ်ယစာကြောင်း လကျာဘက်ထောင့်က စာ ၂ လုံးက အတော် ထင်ရှားတယ်။ ဖတ်စမ်း ကိုတင်မောင်”

ထိုအခါ ကျွန်တော်က ဆရာ၊ ဆရာမ ဟု မှန်း၍ဖတ်လိုက်၏။

ထိုအခါဦးထင်ကျော်က ပြုံးလျက်....

“ဘယ်ကလာ ဆရာမရမှာလဲ ကိုတင်မောင်ရဲ့။ ကျုပ်တို့ စာရေးပြီး မှင်နှိပ်နဲ့ နှိပ်လိုက်ရင် ပြောင်းပြန်ထင်တယ်မဟုတ်လား။ ကျုပ်တို့ယေယေတုန်းက မှန်စာဆိုပြီး စာကို ပြောင်းပြန်ရေး၊ မှန်နဲ့ထောင်ပြီးကြည့်တော့ အကောင်းထင်သလိုပေါ့ဗျာ၊ ဆက်ဆက်ဆိုတဲ့စကားပေါ့ကိုတင်မောင်ရဲ့၊ ဒေါ်စုန်းမှာ မှင်နဲ့နဲ့ဆီးသွားလို့ ဒီစာလုံး ၂ လုံးက မှင်နှိပ်ပေါ်မှာလို ထင်ရှားနေတယ်။ ကိုင်း.... မှန်တိလုံးနဲ့ ကြည့်စမ်း”

“ဟုတ်တယ်ဗျို၊ ခင်ဗျားပြောမှ ကျွန်တော်ရိပ်မိတယ်”

ကျော်။ “ကိုင်း...ကိုအုန်းမေး ဒီစာတမ်းပြောစာ ဖြတ်ပိုင်းနဲ့ မှင်နှိပ် စက္ကူချပ်ကြီးဟာ အမှုမှာသက်သေခံဝင်လိမ့်မယ် ဆိုမီးထားပေတော့”

ဝေ။ “ဟုတ်ကဲ့ဆရာ၊ ဒါနဲ့ဆရာလဲကံကောင်းလို့ လက်မတင်လေးလိုတော့တယ်၊လက်မြန် ပေလို့သာပင်ဗျာ၊ဆရာတောင် အားနာစရာကြီးဖြစ်နေပြီ”

ကျော်။ “ကိစ္စပရိပိုပါသားကိုအုန်းမေး၊ အားနာစရာမရှိပါဘူး၊ ကျုပ်တို့အလုပ်ကဒီလိုလူမျိုး ကျွန်တို့ အမြဲဆက်ဆံဆွေကြုံနေရတဲ့အလုပ်ဆိုတော့ ကျုပ်မှာ အပန်းမဟုတ်တော့ပါဘူး၊ ခင်ဗျာပါ တခါလဲလိုက်ခဲ့ပေတော့၊ ဆယ်တနာရှိခဲ့ပြီ”

“ဘယ်ကိုလဲဆရာ”

“လမ်းယောင့်ကတရုတ်ဆိုင်ကိုလေ၊ ထမင်းကြော် အင်မတန်ကောင်းဆိုပါလားဗျာ”

